

בהבינו תא

עלון חודשי לבני תורה הספרדים המקורבים לאורו הגדול של מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון יט + כסליו תשפ"ו

הרה"ח ר' יוסף נחמן לוי שליט"א מרבני הארגון
מחבר סדרת הספרים 'מטעמים' על התורה והמועדים

דיבורי דעת ולב מומעמקי מעיינותיו הנפלאים של הנחל גובע

לב העולם

התסכול הגדול של הממלכה היוונית

התפארות פרטי... (לקוטי מוהר"ן תורה יז).

בכל יהודי ויהודי מלבד ההתפארות הכללית מעצם יהדותו, ישנה התפארות ספציפית היורדת עד התנועות הכי קטנות בנפש. אלו הם מיליוני סוגים של נחת ושעשוע העולים לפני ה' מכל אחד ואחד מאיתנו.

הקביעה הזו אינה תאוריה מעודדת, אלא מציאות קיימת ונוכחת. וההתפארות הזו מעולם לא חוזרת על עצמה. היא משתנה מיום ליום ומשעה לשעה. הרי בכל יום נמצא היהודי בסיטואציה אחרת ושונה. אין יום דומה לחברו, לא במזג האוויר, לא במצב הרוח, לא בכוחות הגוף ובוודאי שלא בכוחות הנפש. האתגרים שלנו מחליפים גוונים כל הזמן ולכן כל מאמץ ותנועה לכבוד השי"ת מעלה שעשועים חדשים וייחודיים שלא היו כמותם מעולם.

מול כזו קביעה, היוונים לא יכלו להישאר אדישים. הייתה שם מלחמה עקובה מדם, שלא נבעה מרצון לכבוש עוד אדמה וחבל ארץ, אלא מלחמה מהותית יותר על התודעה, על תפיסות עולם.

היהודים מוסרי הנפש, כאשר ראו את התגברות יד היוונים, התגברו ונלחמו לחזור ולהדליק את המנורה בשמן טהור, הם רצו להעביר את המסר החשוב כל כך: גם אם נחשכו המאורות ובמבט שטחי נראה שאין לה' כבר התפארות מעם ישראל, אנו יודעים את האמת ההפוכה. אנחנו מלאים באור גדול ואף כוח של רע לא יוכל לקחת לנו את הזכות הזו. גם אם היוונים הנקראים 'חושך' (על פי מדרש בראשית רבה ב, ד) ינסו להסתיר את היופי שלנו - אנחנו נאמין שהוא קיים!

לסיום, כדאי לציין שמצוות נר חנוכה מתקיימת בכל בית ובית, וכדברי חז"ל "נר חנוכה - איש וביתו", בכך נרמז לנו שהשעשוע וההתפארות עולה מכל אחד ואחד באופן הכי פרטי שיש, מכל בית בפני עצמו ומכל איש באיש בפני עצמו.

"והמהדרין מדליקין נר לכל אחד ואחד" - מי שזוכה להסתכלות רוחנית ופנימית יודע ומבין שהאור העולה מעם ישראל שייך ומגיע מכל אחד ואחד, מהצדיקים בעלי המדרגה ועד האנשים הפשוטים ממש.

"והמהדרין מן המהדרין, מוסיף והולך בכל יום" - אם נזכה להתבוננות עמוקה עוד יותר, נבין שההתפארות הזו מגיעה מכל אחד ואחד בפני עצמו, מכל יום ויום בימי חייו. גם בימים שנראה לו כי החשיכה החמה בעדו.

האמונה הזו, היא היא הנצחון הגדול ביותר של היהודים מול היוונים. "גם כי אשב בחושך ה' אור לי".

חנוכה שמח ומאיר לכולם!

(ע"פ ליקו"מ תורה יז, ב. ליקו"ה טוען ונטען ה"ה יא-יג).

חכמינו הקדושים (שבת כא ע"ב) מספרים שכאשר נכנסו היוונים להיכל בית המקדש - הם טרחו התאמצו והתרוצצו סביב השמן המיועד למנורה ולא נחה דעתם עד שטימאו את כל פכי השמן שמצאו בתוככי בית המקדש.

יש להתבונן, מדוע באמת נסובה המערכה של היונים דווקא בנושא המנורה? מפני מה לא ראו לנכון לטמא את לחם הפנים, לדוגמא? מדוע לא הרסו וניתצו את המזבח? הם לא שברו קירות וגם לא כיבו את אש המערכה. מה כל כך הפריע להם במנורה הטהורה יותר משאר כלי המקדש?

מסתבר שמאחורי המנורה הטהורה, הסתתרה תורה שלימה ותפיסת עולם מיוחדת שהכעיסה מאוד את היוונים.

ישעיה הנביא מתבטא ואומר: "ישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה מט, ג). זאת אומרת: הפאר והיופי של כל הבריאה הוא - עם ישראל. אנחנו לא 'עוד' עם, אנו נחשבים העם של השי"ת בה"א הידיעה. כל ההתפארות של הקב"ה, היא בנו וממנו. כל כבוד השם שיש בעולם, מתגלה באמצעות המעשים הטובים שלנו.

הדבר בא לידי ביטוי במנורה הטהורה. השמן מסמל חשיבות וגדולה כמו שאומר הפסוק (תהלים מה, ח) "על כן משחק אלהים אליהן שמן ששון מחברך". ומפרש רש"י: "כל לשון גדולה נופל עליה, לשון משיחת שמן כדת מלכים". בנוסף לזה, גם עצם האור מבטא כבוד וגדולה, כמו שכתוב: "והארץ האירה מכבודו" (יחזקאל מג, ב). ומשום כך, אנחנו מדליקים נרות לכבוד שבת או לכבוד נשמת הצדיק, כי עצם תוספת האור מראה על כבוד וחשיבות.

היוונים לא יכלו לסבול בשום אופן את מהותה של המנורה.

אם היהודים היו מחשיבים את עצמם כאומה חשובה ככל העמים, ניחא. ליוונים לא הייתה בעיה עם סוגי העבודות השגרתיות שנעשו בכל יום בבית המקדש כמו קורבנות, קטורת, לחם הפנים, אלו הם עבודות שנעשות - להבדיל אלף אלפי הבדלות - גם לכבוד עבודות זרות אחרות. הסיפור המדאיג והמכעיס מבחינתם התחיל והסתיים במנורה, אם היא באה להראות לעיני כולם את ייחודיותו הבלעדית של עם ישראל - 'ישראל אשר בך אתפאר', את זה הם לא יכלו לסבול, וכי יתכן שהאומה היהודית כולה מאירה ומשפיעה ביותר על העולם כולו?

כעסם הגדול של הרשעים לא נתקרב עד שניפצו את כל פכי השמן שניקרו בדרכם.

♦ ♦ ♦

כאשר הקדוש ברוך הוא אומר: "ישראל אשר בך אתפאר" - הוא לא מתכוון רק באופן כללי, אלא להרבה מעבר: "כי יש בכל אחד ואחד מישראל התפארות בפרטיות... ואפילו במושגי ישראל, כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, כי נקרא 'פושעי ישראל', ויש בו

מלב אל לב

בא נפתח את זה

מתנת יום הולדת

בשווי 16.000 ש"ח

ב"ה כבר נכנסנו לחודש כסליו, העלון עובר את הישורת האחרונה, המדורים הרבים מתמלאים בכל טוב בקצב משביע רצון ורק המדור הנוכחי - "מלב אל לב", נשאר ריק ומיותר. זוהי הרי פינה לבבית, וללב כיודע יש קצב משלו. הכלל: אם לא בכוח אז ביותר כוח, לא עובד על המדור הזה.

זמן הורדת הגליונות לדפוס כבר מגיע, בהנהלת אגדלך מבקשים לעשות הכל כדי שהעלונים יגיעו למפיצים הרבים מבלי שום עיכוב, אבל הלב מיאן להביע את עצמו. עד שגלגל ה' עמדי שיחה נאה עם אחד מחברותי (חברותא, בלשון רבים...), או אז ידוע ידעתי כי הגיעה השעה.

ומעשה שהיה כך היה: בין שעות הלימוד בכולל, התפתחה בינינו שיחה שלא ממין הסוגיא, הנושא: 'הנאה ממעשה שבת'. זוהי סוגיא חמורה ואם לא שמים לב, אפשר חלילה להיכשל בדבר בקלות רבה. הנושא היה מרתק ומשם המשכנו לדבר על חשמל בשבת. הוזכרו הדעות המחמירות יותר, המקילות יותר. דיברנו ודיברנו ולפתע שיתף החברותא ושח לפי תומנו: "אתה יודע, לכבוד יום ההולדת שלי, רעיתי עשתה לי הפתעה מרגשת במינה - היא הזמינה עבור ביתנו מצברים מיוחדים לשבת קודש. חסכה פרוטה לפרוטה במשך תקופה ארוכה, עד שכעת יכולה הייתה להעביר למתקן - 16.000 ₪ (!!).

"המתנה הזו" המשיך החברותא לספר "מרגשת אותי מאוד ואני כבר ממתין בדריכות שיא להגעת המצברים". אהה, שבת קודש. אתה יודע מה זה לשבת בסעודת שבת עם חשמל מהודר ללא שום סרך חשש איסור, לצאת ידי חובת כל הדעות והפוסקים. איזה זכות.

שמחתי בשמחתו. ולוואי שאזכה גם אני. אך לפתע התעוררה בתוכי שאלה מהותית ומיד פניתי אליו בתמיחה: "רגע, המצברים האלו מסוגלים לייצר חשמל עבור כל השימושים בבית. תאורה, פלטה ומזגנים?"

<<<

לשמייעת שיעורים נפלאים הנמסרים
בשפה ברורה ושווה לכל נפש,
וכן לעשיית מבחנים, התקשר:

04.6277313

לטייל
בתורתו

מוזמן להצטרף לאלפי לומדי התורה הזמנית בעיון בספה"ק ליקוטי מוהר"ן - סימן ז' (תניינא)

רוצה להרגיש טעם גן עדן,
ביום-יום הרגיל והשגרתך שלך?

החבר הביט בי בעיניים בורקות והשיב: "האמת שלא. המצברים מסוגלים להפעיל רק את התאורה, צריכת החשמל של המזגנים תמשיך להיות מהחשמל הרגיל".

פני התכרכמו. הסתכלתי עליו באכזבה. אך הוא המשיך לשבת מולי והברק בעיניו לא כבה. החברותא לא התפעל ומיד הסביר: "ואם אי אפשר להשתמש בחשמל של שבת לגמרי, על מלא, אז לא עושים את מה ש-כן אפשרי!!!"

בום!

המשפט הזה טלטל אותי.

בינו נא זאת. אברך צעיר עומד היכון, מוכן להשקיע כל כך הרבה כסף, בשביל מה? בשביל שחלק מהחשמל בבית שלו יהיה מהודר לפי כל השיטות. שימו לב, רק ח-ל-ק מהחשמל יהיה לפי כל השיטות, לא כל החשמל. הוא יישב ויאכל את הדגים לביל שבת, התאורה מעליו תהיה גלאט לפי כל ההידורים, ואילו המזגן שלצידו ימשיך לפזר חשמל רגיל, דיעבדי כזה. והוא עוד מתכנן לשמוח מכך. למה? כי על כל פנים התאורה תעבוד על מצברים, כפי שחונך וגדל בבית הוריו.

♦ ♦ ♦

באותו יום, כאשר תפסתי מספר דקות של שיחה ביני לבין קוני, סיפרתי לפני ה' על האירוע הזה, משום מה העניין תפס אותי חזק. סיפרתי וסיפרתי, עד שהבנה חדרה לי עמוק בלב, והאמת שזוהי הבנה ברורה שחוזרת על עצמה בספרי רבינו ורבי נתן בלי סוף: ואם אי אפשר לעשות הכל באופן הכי מושלם, וכי לא כדאי להרוויח מה שכן שייך ואפשרי? ובמילים של רבי נתן בהלכות תרומות ומעשרות ג': "וכי מאן לא יכיל למעבד כולא מצוה - פלגא מצוה נמי לא למעבד?".

אולי כדאי להביא גם את השורות שלפני כן: "ויש שנפלו כל כך בדעתם, עד שאינם לומדים אפילו דף אחד גמרא או פרק משניות, מחמת שידעו שצריכים לעשות הרבה מאד, ומחמת זה אינם עושים כלום. ועל זה הזהיר הכתוב: אל תצדק הרבה ואל תרשע הרבה, כי מחמת שרוצה להיות צדיק הרבה כנ"ל, על כן הוא רשע הרבה, חס ושלום. כי באמת בוודאי היה ראוי שיהיה כך, לקדש עצמו בכל הקדושות ולהפוך פניו מעולם הזה לגמרי וכו' וכו', אבל אף על פי כן, וכי מאן דלא יכול למעבד כולא מצוה, פלגא מצוה נמי לא ליעבד?! [=וכי מי שאינו יכול לעשות מצוה שלימה, יבטל עצמו אף מחציה?!] כי בוודאי כל מה שיעשה איזה דבר שבקדושה בשביל השם יתברך, אפילו נקדה קטנה בעלמא, בודאי לא יאבד לעתיד שום דבר; מכל שכן שעל פי רוב, כשיהיה חזק בדעתו וירגיל עצמו מעט מעט בדרכי הקדושה, אז סוף כל סוף יזכה לשוב בתשובה שלמה להשם יתברך כראוי, כי אין שום יאוש בעולם כלל".

זוהי דרך משנה חיים, ואם נרצה נוכל להזכיר שעל הנקודה הזו נסובה בין היתר המלחמה החזקה כל כך בין החשמונאים ליוונים הרשעים ולתרבותם הקלוקלת. התקופה הייתה בזמן בית שני, עם ישראל כבר קיבל מכות רבות, חמשה דברים שהיו בבית ראשון נחסרו מהבית השני, העם היושב בציון נמצא היה תחת מלכות זרה, אין מלך בישראל, היוונים מגיעים על המוכן ונוגסים בתאבון רב מכל שכבות העם. מציעים להם תרבות וחוכמות חיצוניות והמצב נראה לא משהו בכלל. בתוך כך עדיין מתעקשים הכהנים בבית המקדש להמשיך את העבודה כרגיל, מדליקים את המנורה, ועוסקים בעבודת הקודש. הפעולות האלו הרגילו נורא את היוונים: "אם אתם כל רדופים, כל כך חסרים, מדוע תשמחו בקצת טוב שכן הצלחתם לאחוז ביד? הרי לשלמות אמתית - לא תגיעו, המצב שלכם רע, ואתם עוד מתעקשים לשמוח בקצת טוב שיש לכם?". התפיסה הזו הטריפה את היוונים. הם שדגלו בכוח, בעוצמה, לא יכלו לסבול את שמחתם הדלה של היהודים.

אבל כאלו אנחנו. שמחים גם מקצת. מאושרים מכל חיבור עם הקב"ה.

והיום כבר כולנו יודעים, מהיוונים כממלכה - לא נשאר דבר, ואילו אנו היהודים, אלו שכיבדו את המעט, את הקצת, נשארו עד היום - ממשיכים כנאמנות את המסורת: משתוקקים להכי גבוה, היעדים הרוחניים שלו הם עצומים וכבירים. אבל השמחה שלנו מתחילה כבר בדרך, כי קצת זה גם טוב!

שלכם

העורך

מה זה ש"ס בקו אנדלך?

מה גרם לרבי שמעון שפירא
זצ"ל להתיישב על הרצפה למשך
שעה וחצי?

מדוע רבי בנימין זאב חשין זצ"ל
חיבב כל כך את הספרדים?

וגם, הסיפור המיוחד על רבינו
הק' שסיפר ראש ישיבת פורת
יוסף חכם יהודה צדקה זצ"ל

02-313-7556

מעריך השידוכים מבית אנדלך

הננו להודיע לכלל משפחות האברכים הע"י
בי ארגון אנדלך מפעיל מערך שידוכים
ע"י שדכנית ותיקה ומנוסה
העוסקת בהתאמת שידוכים לציבור בני התורה הספרדים
המקורבים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א

לרישום ובירורים: 0327140321

אברך / בחור יקר!
מבקש פנימיות? מחפש קרבת ה'
מקומך איתנו!

ליצירת קשר והתחברות לחבורות בפריסה
ארצית, פנה כבר היום לראשי מערך החבורות

לבחורים:

הר"ר יוסף חיים אבאי שליט"א
0533135370

לאברכים:

הר"ר יצחק אנקווה שליט"א
0548421293

ליצירת קשר
עם מזכירות אנדלך:
052-714-0454

לקבלת העלון באימייל,
יש לשלוח בקשה לכתובת:
agadelha148@gmail.com

"ניסינו הכל, ושום דבר לא צלח. למרות כל המאמצים - נשארנו זוג, זוג שממתין, מצפה ומייחל ולא ממש מצליח לראות את האור בקצה המנהרה"

סיפורו המיוחד והמרתק של הר"ר עובדיה שליט"א, מחשובי חברי חבורת "אגדלך" בעיה"ק צפת

והתרגשותי, ופתאום כזו מניעה. ניסיתי יחד עם חברי לקנות כרטיס חדש, אולם מרוב עומס פניות, לא הצלחנו להשיג כרטיס חלופי. בצר לי, הלכתי לצינון של רבי שמעון, שמשו של רבינו, הטמון בבית העלמין בצפת למרגלות קבר האר"י ז"ל. שם שפכתי את צקון לבי, אמרתי לרבי שמעון: "אתם הרי שמשותם את רבינו בחיי חיות, והרי רבינו אמר לכם שתזכו לשמשו גם לעולם הבא. אנא במטותא, הזכירו אותי לטובה, שאזכה להיות בפעם הראשונה בחיי אצל רבינו בימי ראש השנה."

ואכן ב"ה, פתאום הסתדרו העניינים, השגנו כרטיסים חלופיים, וחזיתי להגיע ולהשתתף בקיבוץ הגדול. חשוב לי לציין שהודות למתחם המיוחד של "אגדלך" ההרגשה שלי הייתה נפלאה, הרגשתי בבית.

בלי דחיקת שעה. בערב ראש השנה, תוך כדי השהייה בציון, פניתי לרבינו ואמרתי: "רבי, באתי לכאן פעם ראשונה, והיות שאנחנו ממתינים זה שנים לילדים, אנא, תפעל אצל מלך מלכי המלכים ישועה עבורנו. במתנת חנים, מבלי לדחוק את השעה, כמו שלימדת אותנו."

זהו. אמרתי את המילים האלו ומכאן ואילך לא עסקתי בדבר יותר מדי. עברו עליי ימים מיוחדים של שמחה וקרבת השם, וחזרתי הביתה לארץ ישראל.

מה אומר ומה אדבר. ממש כמו בסיפורים. לאחר תקופה קצרה התבשרנו בבשורות טובות, באופן טבעי, בלי שום השתדלות חיצונית.

ההתרגשות הייתה עצומה. הרגשנו וראינו עין בעין כיצד הישועה התחילה לה באותו ערב ראש השנה באומן. הגיע סוף הקיץ ונתמלאתי ספקות רבים. תשעת ירחי לידה נכונו להסתיים בדיוק בימי ראש השנה, מה שאומר שיש כאן שאלה מהותית מה לעשות. האם לנסוע לאומן ולקחת את הצ'אנס שהלידה תתרחש בהיותי מעבר לים, או שמא כדאי שאשאר בארץ כדי לשהות בסמיכות למרכז העניינים.

סע לרבינו. לא ידעתי את נפשי. התפללתי הרבה ואף נועצתי ברב שאמר לי לשאול את הרעיה בכבודה ובעצמה. ניגשתי אליה ושאלתי בכנות לדעתה. לשמחתי הרבה, היא ממש התעקשה שאסע: "וכי מה תוכל להועיל בהיותך בארץ? סע לרבינו והכול יהיה בסדר."

נסעתי. הייתי בקיבוץ הקדוש ובערב ר"ה נולד בני בשעה טובה ומוצלחת. את השמחה והריקודים הגדולים יכולים לספר ולהעיד כל מי שהיה במתחם הסעודות של "אגדלך" במשך סעודות החג. הבשורה התפשטה במהירות וכולם שמחו ועלו מכוחו של רבינו הקדוש.

לאחר ראש השנה חזרתי בזריות לארץ וב"ה הכול הסתדר על הצד הטוב ביותר.

היום, כשאני מחזיק את בני בידי, אני מביט בו ושואל את עצמי שוב ושוב: "מה אשבי לה? כל תגמולוהי עליי". אני רואה בו לא רק את הישועה לה ייחלנו, אלא גם תזכורת יומיומית לדרך המופלאה שבה ה' מנהל את עולמו. דרך כל הניסיונות, המכשולים והאכזבות - הוכח לי כי הרפואה קדמה למכה. עוד בטרם נשלח אליי ניסיון ההמתנה, כבר ידע אותי הקב"ה בעצותיו של רבינו. העצות הללו הן שעמדו לי בזמנים ההם, חיזוקי והעמידוני על רגליי. אשרינו.

מילתא דשטותא. בתקופה הזאת הגיע רבינו ונכח בחיי באופן שלא יתואר. הרגשתי איך העצות שגילה כאילו ירדו לעולם עבורי ועבור הניסיון שלי. אחת העצות שתפסה אותי חזק מאוד הייתה העצה של מילתא דשטותא. ישנם מצבים בחיים של מרידות כל כך גדולה, עד כדי כך שאי אפשר לפעול עם שכל והיגיון, רק על ידי שמחה פשוטה. והאמת, אומר בפה מלא: השמחה היא זו שעמדה לי בעת צרתי. גם כאשר המציאות חייבה כביכול להיות בעצב ותסכול, השתדלתי בזכותי ובכוחו של רבי נחמן לברוח לשמחה. וכאשר שמחים, אפשר להתפלל; ניתן פתאום ללמוד בריכוז, למרות כל הטרדות והדאגות.

במשך תקופה למדתי יחד עם רעייתי מהספר סיפורי מעשיות, כיוון שרבינו גילה שזו סגולה לפקידת עקרות. וכך זכינו ללמוד ביחד דף אחרי דף, עם הפירוש המיוחד של הרה"ח ר' אליהו עטיה שליט"א.

וכי מה תוכל להועיל בהיותך בארץ? סע לרבינו והכול יהיה בסדר

תחושה של מיצוי. לאחר כחמש שנים מהחתונה, הגענו להבנה שכעת אנו ממסיקים עם כל ההשתדלויות. התחושה הייתה של מיצוי. אמרתי לאשתי, עשינו כל מה שאפשר, בואי נמשיך לפעול רק במישור הרוחני, כלומר תפילות ובקשות לפני הקב"ה.

עברו שבועות ספורים והנה הגיע חודש אלול של שנת התשפ"ד (דהיינו לפני שנה ושלושה חודשים). כבר נכנסנו לאווירת הימים הנוראים, ולפתע חשתי כיצד מתעורר בתוכי צרון חזק לפקוד את ציונו של רבי נחמן. אחרי היכרות כה משמעותית עם עצותיו וכוחו במשך השנים, השתוקקתי לקיים את ההבטחה שלו, שמי שיהיה אצלו ויאמר את התיקון הכללי, יוציאו מהגינהם אף אם עבר עבירות קשות וכו'. אמרתי לעצמי, אם כבר נסיעה לאומן, אז כבר אסע לראש השנה. ככה אזכר גם לקיים את ציוויו להיות אצלו בסמיכות לציונו בימי ראש השנה.

הצורך לנסוע לאומן הרגיש לי כהמשך טבעי לכל ההשתדלויות שלנו. פניתי לרעייתי ושטחתי בפניה את הרעיון, ב"ה היא לא היססה לרגע ואמרה: "אחרי חמש שנים של ניסיונות והשתדלויות, הנסיעה הזו היא ההשתדלות הרוחנית הגדולה ביותר שלנו. אני יודעת כמה זה חשוב לך, ואתה חייב לנסוע. בוא נסמוך על כוחו של הצדיק שיפעל עבורנו". קיבלתי את דבריה כחיזוק עצום, ומיד רכשתי כרטיס טיסה יחד עם חבר יקר.

נשראלה ימ"ש. המתנתי בדריכות לנסיעה, אולם ימים ספורים לפני ראש השנה, מזכ"ל החיזבאללה חוסיין נשראלה ימ"ש - חוסל, ומשום כך חברות תעופה רבות ביטלו את קו הטיסה שלהן לארץ ומהארץ. גם הכרטיס שלי התבטל.

אי אפשר לתאר את האכזבה שמילאה אותי. פעם ראשונה שאני קונה כרטיס טיסה, כל כך התכוננתי, התפללתי

כסא רחמים. נולדתי וחונכתי בבית מלא וספוג ביראת שמים. הוריי היקרים גידלוני על ברכי התורה והיראה, וכאשר הגעתי לגיל בר מצווה עליתי ונכנסתי לשיבה קטנה "כסא רחמים" בעיר בני ברק.

באותן שנים זכיתי לדלות דעת ותבונה ממרן ראש הישיבה רבי מאיר מזוז זצ"ל וכן מאחיו שיבדל לחיים טובים רבי צמח מזוז שליט"א. האווירה בישיבה הייתה מיוחדת במינה, ואני מודה לה' שזיכני לאותן שנים מיוחדות שבוודאי משפיעות עליי לטובה עד היום.

במקביל ללימוד ושמירת זמני הישיבה, חשתי צימאון פנימי למשהו נוסף מעבר למוכר והידוע. לכן, כאשר נודע לי על כמה מחבריי שמתעניינים בהצנע בתורתו של רבי נחמן מברסלב, סקרנותי גברה. ביקשתי מהם שיראו לי מקרוב במה הם עוסקים ומה בעצם כל כך מחייה ומרגש אותם.

אחד מהם נתן לי את הספר 'משיבת נפש', ומאז לא משתי ידי מהכתוב שם. דיבורי הנחמה וההתחזקות היו לי למשיב נפש כפשוטו, והם שנתנו לי בעצם את הכוח לשלב בין סדר היום התובעני של הישיבה לבין לימוד ותפילה מתוך נעימות וחיבור אמיתי.

למעשה, מרן ראש הישיבה זצ"ל למד והכיר מקרוב את ספרי ברסלב. זוכרני כיצד פעם אחת שאלו אותו הבחורים מה דעתו על הלימוד בספר ליקוטי מוהר"ן, והוא ענה: "הספר הוא קדוש ונורא. עמוק עמוק מי ימצאנו. ואם ניגשים לספר הזה אחרי שכבר יודעים הרבה ש"ס וספרי קבלה - מבינים עד כמה כל מילה נאמרה בעמקות ובגאונות לא רגילה."

יאמר לשבחם של צוות הישיבה: גם כאשר באו בחורים ועל דעת עצמם הכניסו לאוצר הישיבה סטים שלמים של ספרי ברסלב, לא עשו מכך עניין ודרמה גדולה. וזאת נקודה שגרמה אצלי באופן אישי הערכה כפולה מולם.

התבודדות. למרות ששאבתי מלוא חופניי את דיבורי ההתחזקות מהספרים הקדושים, עדיין לא ראיתי את עצמי מחובר בדרך של התקשרות וחיבור. רק לקחתי את העצות ושמחתי להשתמש בהן בזמן ובמועד הנכון. כך ותו לא.

רק לאחר שנישאתי בשעה טובה ועברתי לצפת, החלה ההתקרבות לקבל צעד משמעותי יותר. התחלתי להתבודד בכל הזדמנות שנוצרה, וחשתי כיצד נפתח ערוץ חדש של קשר פנימי ופשוט ביני לבין הקב"ה. עד היום אני מתרגש בכל פעם מחדש מהעצה הפשוטה והעמוקה הזו, לשבת לפני מלך מלכי המלכים ולדבר אתו מתוך אמת על כל המעברים והתחושות שלי - אין עצה גדולה מזו.

לאחר תקופה מסוימת, אני ורעייתי התחלנו מעט לדאוג: חבריי בני גילי כבר נהפכו להורים מאושרים, ואילו אנחנו לא.

בהתחלה ניסינו להירגע, וחשבנו שתיכף נתבשר בבשורות טובות. אולם כאשר חלפו כבר שנתיים מהנישואין, התחלנו לעשות כל מיני השתדלויות: סגולות, ברכות מצדיקים, התייעצות עם רופאים, ובעצם כל מה שרק אפשר. ניסינו, ושום דבר לא צלח. נשארנו זוג - זוג שמחכה, ממתין, מצפה ומייחל ולא ממש מצליח לראות את האור בקצה המנהרה.

גם לך יש סיפור התקרבות מופלא עם מסר מעצים ומתוק?
היך מוזמן ליצור קשר ב'קו אגדלך' 02-313-7556 שלוחה 7 וזכות רביה"ק תעמוד לך בזה ובבא

מאמר י"א בסדרה

יש אולי אנשים שיש להם כישרון ביטוי וזה מתאים להם, אבל מה יעשה אדם שלא יודע להתבטא כמו שצריך?

כדי לדבר עם בורא עולם לא צריך יכולת ביטוי מיוחדת. כמו שאבא לא מצפה מהילד הקטן שלו שיתנסח בבהירות וברהיטות, גם הקדוש ברוך הוא רוצה לשמוע אותנו גם מתוך בלבול וחוסר דיוק ושמח בכל מילה שלנו, ממש כמו שאבא שמח בכל צפצוף שהילד הקטן שלו משמיע.

מה שיקר בעיני ה' איננה יכולת הביטוי של האדם ובכמה מילים יפות או נמלצות הוא יודע להשתמש. מה שחשוב בעיני ה' הוא רק - בכמה אמת ובכמה כנות האדם מדבר לפניו.

וגם אם קשה לו לדבר אמת או שאינו יודע מה האמת, את זה בעצמו יאמר לפני השם ויבקש על זה: "ריבונו של עולם, אני בכלל לא יודע מה קורה

איתי ומה אני אמור לעשות. אני לא יודע בכלל מי אני ומה התפקיד שלי בעולם ואיך להתמודד עם מה שעובר עלי. יש כל כך הרבה רעיונות ועצות ודרכים שאני שומע ולומד, אבל אני בכלל לא מבין איפה אני בכל הסיפור הזה. מה אמת ומה שקר? מה מתאים לי ומה לא מתאים לי? אבל אני מבקש ממך השם, שתאיר את עיניי."

אמת אין פירושה להעמיד פני צדיק או להצטעצע במילים גדולות ונכבדות. לא צריך לנסות להרשים את ה', הוא הרי יודע את האמת. כן צריך לנסות לומר באמת מה אני חושב ומה אני מרגיש, מה כואב לי ומה משמח אותי. לתאר בצורה הכי כנה ומפורטת ובמילים הכי פשוטות מה עובר עלי, גם במעשים, גם במוח וגם בלב.

וכך מוסיף ומבאר עניין זה רבי נתן במכתביו לבנו ("עלים לתרופה" מכתב י"ז): "כי יש דיבורי אמת לדבר לפני המקום ברוך הוא בכל יום תמיד, איך שעובר על האדם, בין בעלייה, בין בירידה, בין בטיבו (בטוב) בין בעקו (בצרה) חס ושלום. והרגל עצמך לילך עם התורה הזאת, שתמשיך עצמך רק אל האמת ותביט תמיד על האמת לאמיתו, ותראה להוציא הדיבור מפין באמת תמיד, ואז יאיר לך אור ה' יתברך בכל מקום אשר אתה שם בכל עת, ותראה הפתחים לצאת מחושך לאור גדול, ותוכל לזכור בהשם יתברך תמיד, כי הוא יתברך נמצא בכל עת ובכל מקום ובכל אדם, באיזה מדרגה שהוא.

ולמען ה' שלא יהיה דברים האלו ישנים אצלך, חס ושלום, מחמת שנדמה לך שאתה יודע אותם מכבר, כי באמת עדיין לא התחלת לידע עד היכן מגיעים דברים אלה. והעיקר לקיימם בפשיטות באמת ושיהיה בעיניך בכל יום כחדשים, ובפרט שדברים אלו מתחדשים לבקרים בכל יום מחדש."

מה לעשות כשלא מוצאים מילים?

לא צריך לדבר בכוח ולא צריך למלא את ההתבודדות בשיחה רצופה.

כמו בכל שיחה ותקשורת בין בני אדם כך זה גם מול הקדוש ברוך הוא. כשמנהלים שיחה לא רק מדברים. גם שותקים, גם חושבים, גם מקשיבים.

דבר נוסף - לפעמים מה שבאמת אנחנו רוצים לדבר עליו, שנוגע לליבנו כעת, לא נמצא במודעות. כשאנחנו מנסים לדבר על מה "שצריך" ולא על מה שנוגע לנו כרגע, הלב נסגר וביחד אתו נסגר גם הפה. זהו איתות פנימי לעצור, לשתוק ולהתבונן פנימה במחשבות וברגשות שלנו, עד שיצוף ויעלה לתודעה הדבר שנוגע לליבנו כעת. ברגע הזה הלב יפתח, ואיתו יפתח גם הפה ומילים ימצאו בקלות ויאמרו בקלות (תהליך כזה יכול לקרות בהתבודדות אחת פעמים רבות. גם אם פעם אחת נפתחים הלב והפה, יתכן שהם יסגרו שוב ושוב, וצריך לשתוק ולהמתין לחיבור).

מה לעשות כשהדברים חוזרים על עצמם ומשעממים? אולי זה משעמם גם אותך?

כשדברים חוזרים על עצמם ומשעממים זה סימן שצריך לעצור. לעבור להתבוננות פנימה ולחפש ערוצי תקשורת חדשים, או מילים חדשות. לנסות להתחדש.

אפילו אם נמשיך לדבר על אותו נושא, אם נדבר עליו מזווית אחרת או בסגנון אחר, יכול להיות שגם הלב יחזור ויתחבר למילים וזה יפסיק לשעמם.

לגבי השאלה: "אולי זה משעמם אותך?" אנחנו אף פעם לא משעממים את הקדוש ברוך הוא. הוא מקשיב עמוקות לכל מילה שלנו ומייחל תמיד לשמוע את קולנו. נאמר מה שנאמר, עצם העובדה שאנחנו פונים אליו היא יצירת קשר בינינו, וזה הרי מה שהשם רוצה.

לפעמים הבעיות שלי כל כך מעמיסות עלי ומצערות אותי, שאני לא מסוגל להתעסק איתן גם בהתבודדות ואני פשוט לא מתבודד, מה עושים?

לא חייבים לדבר בהתבודדות דווקא על בעיות וצרות. אם זה מעמיס מדי עדיף לדבר על נושאים אחרים לגמרי ולהסיח את הדעת מהקושי. זה לא אומר שאנחנו לא לוקחים אחריות, זה אומר שאנחנו רגישים לעצמנו ולמצב שלנו. לפעמים יגיע זמן אחר ומתאים יותר לפרט את הקושי ולהתבודד עליו, ולפעמים דברים יפתרו בחסדי שמים גם בלי שהתעמקנו בהם, רק משום שהגיע העת והתבטלה הגזירה בשמיים.

אם אדם עמוס בטרדות ובמתח, במקרה כזה עדיף ללכת בהתבודדות למחוזות אחרים ו"להתאוויר" מהקשיים. למשל: לדבר על דברים אחרים לגמרי, לשיר שירים, להודות, להיזכר בדברים יפים שראיתי, להיזכר בדברים משמעותיים שקרו לי, להתפלל ולבקש על אנשים אחרים. בצורה כזאת ההתבודדות תהווה מפלט מהיום יום העמוס, מעיין תזכורת לקיומם של עולמות אחרים ושל מצבי נפש אחרים, מוארים יותר. מתוך מצבי נפש אלו אפשר יהיה לחזור, בזמן מתאים יותר, ולטפל בבעיות היום יום.

יתירה מזו, לפעמים יש עניין לכתחילה להסיח את הדעת מדברים שמעיקים עלינו ולא להתמקד בהם אפילו בתפילה.

ברכתה הראשונה והאחרונה של הסופגניה

נתחייבה כולה בחלה. וכתב על זה מרן הב"י שאפילו אם היה בדעתו לאפות את אותו מעט, בעינין שגם יעשה זאת. אבל אם לא אפאו - לא מחייבא אף שהיה בדעתו, משום דאפילו באפאה - לא מחייבא אלא משום גזרה, והבו דלא לסיף עליה לחייבו משום שהיה בדעתו, וכן פסק מרן בש"ע (ס"ד) וז"ל: אפילו כשעושה אותה על דעת לבשלה וכיוצא בו, אם דעתו לאפות ממנה מעט ואפאו אפילו אין באותו המעט שיעור חלה כולה מתחייבת על ידו עכ"ל, אולם הב"ח פליג על מרן וס"ל שבתחילה יפריש חלה ואח"כ יקח אותו מעט ויאפנו, ואם אפאו תחילה - יפריש אחר האפיה ויניח האפוי אצל העיסה ויפריש מעט מן האפוי ומעט מן העיסה,

ה. ובט"ז (ס"ק ד) כתב לבאר דברי מרן באופן זה: מה שכתב מרן שבעינין שגם יאפה את אותו מעט, מדובר שהיה בדעתו בשעת הגלגול לטגנה כולה, ואחר הלישה נמלך לאפות את אותו מעט, אבל אם בשעת הגלגול היה בדעתו לטגנה וגם לאפות את אותו מעט, בזה חל החיוב תכף ויפריש מיד. וכן הכריע להלכה בספר חלקת בנימין (ס"ק לד). ובספר חלת לחם (סימן ח ס"ק יז) כתב שבכל גזונא יש להחמיר ולאפות תחילה ולהפריש אח"כ עיי"ש מילתא בטעמא. ועיין עוד בספר שמן המשחה שכתב שפשטות דברי מרן דלא כהט"ז, וכן כתב בספר אבני הלכה (עמוד כט) שיאפה ואח"כ יפריש כדברי החלת לחם הנ"ל.

ו. כתב הרמב"ן (מלחמת ה פסחים לו ע"ב) שאם התחיל לבשל העיסה ונגמרה עד שאין חוטין נמשכין ממנה, הרי בשיעור זה חשיבא בישול, ואפילו אם אפאה אח"כ אינה חייבת בחלה, אבל אם לא נגמרה כשיעור הנ"ל וגמרה בתנור, חייבת בחלה, שהרי עדיין היא כחי ולא נעשה ראוי לאכילה אלא ע"י האפיה.

ז. וכשלמדנו בשיעור את דבריו הקדושים, קם אחד מהשומעים ואמר שכן הדרך בהכנת הסופגניות בכמה מאפיות, שאחר הלישה - הסופגניות נכנסות לתוך שמן רותח לזמן קצר, ועדיין הם בצק וחוטין נמשכין מהם, ואח"כ מכניסים אותם לאפייה ורק אז נעשים ראויים לאכילה, ואם כך המציאות - חייבים להפריש חלה בברכה.

ולגבי ברכתם הראשונה: הנה אם טועמים מתיקות או טעם של שמן - ברכתם מזונו, ואם אוכל שיעור של 216 סמ"ק - צריך לברך המוציא וברכת המזון. אולם סופגניות שעוברות תהליך טיגון מלא - ברכת מזונו ועל המחיה אף שאוכל שיעור של קביעות סעודה, ועיין עוד בש"ע (סימן קסח ס"ג) ובמשנ"ב (ס"ק פב) ובביאה"ל ד"ה וכל זה, ובספר אור לציון ח"ב פרק יב הערה ה ודו"ק היטב.

משפחת שאלתיאל מקיימת מדי שנה ערב לביבות מיוחד לכל בני המשפחה המורחבת. כאשר החלו להגיש ממטעמי החנוכה לשולחן, החלו לדבר יושבי השולחן בענייני הלכות ברכות, עד שנתגלגלו לדיון מרתק ומחודש לגבי ברכתה האחרונה של הסופגניה. הנה הסוגיא לפניכם:

א. במשנה חלה (פרק א משנה ד) תנן: "הסופגנין והדובשנין והאסקריטין וחלת המשרת, פטורין מן החלה", ע"כ. והטעם שמינים אלו פטורים מן החלה, משום שנאמר בתורה (במדבר פרק טו פסוק יט) "והיה באכלכם מלחם הארץ, תרימו תרומה לה". ודרשינן דבעינן עיסה שראויה לבוא לידי לחם. וביאר הש"ך (ס"ק א) שסתם לחם הוא העשוי מקמח ומים ובלילתו עבה ואפוי בתנור או במחבת עם מעט משקה, משא"כ המינים האלו - הדרך לעשותם בבליה רכה, אך לא רכה מאוד (עיין ש"ע שכט ס"ה) ואח"כ מטגנים אותם, ולכן פטורה מחלה. וכן פסק מרן בש"ע (יו"ד סימן שכט ס"א) ודין זה הוא אף לשיטת רבנו תם שנביא בסמוך.

ב. ועיסה שבלילתה עבה ודעתו לבשלה במים או לטגנה בשמן, נחלקו הראשונים בדינה: דעת רבנו תם (פסחים דף לו עב תנן ד"ה דכולי עלמא) שחייבת בחלה משום דחיוב חלה חל משעת גלגול (לישה) העיסה, וכיון שבשעת הגלגול היא בלילה עבה, אף אם בישלה או טיגנה - חייבת. אולם רבנו שמשון ס"ל שפטורה מחלה, משום שהכל הולך אחר דעת האדם, וכיון שהיה בדעתו בשעת הגלגול לבשלה או לטגנה - פטורה. אך גם לשיטתו, בעינין שבסוף גם יטגן את העיסה. אבל אם היה בדעתו בשעת הגלגול לטגנה ולבסוף נמלך לאפותה - חייבת בחלה. וכן אם בשעת הגלגול דעתו היתה לאפותה ולבסוף נמלך לטגנה - חייבת בחלה, וכן פסק מרן בש"ע (שם ס"ג) בזה"ל: עיסה שבלילתה עבה וגלגלה על דעת לבשלה או לטגנה ועשה כן - פטורה, גלגלה על דעת לעשות ממנה לחם ונמלך לבשלה או לטגנה - חייבת. גלגלה על דעת סופגנין ונמלך לעשותה לחם - חייבת, ע"כ.. ועיין בש"ך (ס"ק ד) שכתב שיפריש בלא ברכה לחוש לדעת רבנו תם, וכן פסק הבא"ח (שנה ב פרשת שמניי אות ד) ובהליכות עולם (ח"ה עמוד רכד) כתב כעיקר הדין שפטורה ועיין בהערה שם.

ג. בסיכום: מיני מאכל שהדרך לעשותם בבליה עבה, ואח"כ מטגנים אותם בשמן עמוק כגון סופגניות, ספינג', פריקסה, זלאביה, לדעת מרן הש"ע פטורים מהפרשת חלה, ולדעת הש"ך והבא"ח יפריש בלא ברכה.

ומה נחשב שמן עמוק, עיין במה שביאר בזה בטוב טעם ודעת בספר "חלקת בנימין" (עמוד קנה).

ד. וכתב הטור וז"ל: ומיהו כתב הרבינו שמשון, אפילו כשעושה אותה על דעת לבשלה, אם דעתו לאפות ממנה מעט, אפילו אין באותו המעט שיעור חלה כולה מתחייבת על ידו, וכן היה עושה מעשה מהר"ם מרוטנבוג כשהיו עושים עיסה כדי לבשלה או לטגנה, היה מצווה לאפות מעט ממנה ועל ידי כן

המתנות שזוכים להם בחנוכה

ימי חנוכה הם ימי הלל והודאה, כמו שרואים שאומרים הלל גמור, מה שאפילו בחול המועד פסח אומרים הלל בדילוג, ואילו כאן הלל שלם. וגם אומרים 'על הניסים' בתפילה, והנרות הללו' בהדלקת הנרות. ושרים שירות ותשבחות, שזה בחינת הלל והודאה, ומרבים בסעודות מצוה, ששרים ומודים לשם יתברך, וגם מרבים בדברי תורה. ולכן הזמן גרמא להתחדש בעבודת השם יתברך.

אנשי שלומנו היו אומרים שבחנוכה אפשר לנצל את הזמן ביותר, לישון מוקדם ולקום מוקדם לעבודת השם בחיות ובזריזות, והרי לימוד תורה בלילה, מושך חוט של חסד על כל היום.

לכן צריכים להרבות בתורה שבעל פה: גמרא, פוסקים. וכן בלימוד שמו"ת שיעשה לו קביעות בכל השבוע כדי שיגמור שמו"ת בכל שבוע עם פירוש רש"י, כי פרשת השבוע היא מחיה את הזמן. זו תורת חיים שמלמדת את האדם תורה ואורחות חיים כל שבוע ושבוע. בפרט לימוד שו"ע שציווה רביז"ל שלא יעבור עליו יום בלי שולחן ערוך, ובפרט הלכה למעשה מפוסקי זמנינו

♦ ♦ ♦

אשרי הזוכה לעבוד את השם בשמחה, ובפרט בחנוכה, בשמחה של מצוה. וזוהי נזכה להמשכת שפע ברכות וליישוב הדעת, ונזכה להשיג אור הגנוז בתורה, ולהדבק בהשי"ת ובשכינה שזה עיקר תכלית האדם והתענוג הכי גדול כמ"ש המסילת ישרים בהקדמתו, ונזכה לגאולה השלימה בב"א גאולה פרטית וכללית, אכ"ר.

חודש כסלו מעלתו רמה מאוד ודורשי רשומות רמזו "וַיָּאֵר ה' ה' כִּי קָרָאנוּ" - ראשי תיבות כסלו. כי בחודש הזה אפשר להשיג ולראות את אור השם יתברך ושכינתו יתברך שמו.

חודש כסלו הוא כנגד ספירת 'תפארת', והוא כנגד התורה הקדושה, בפרט תורה שבעל פה. ולכן מדליקים ל"ו נרות בחנוכה, כנגד האור הגנוז שנמצא בל"ו מסכתות של תלמוד בבלי.

בנרות חנוכה מאיר האור הגנוז. כפי שכתב הרוקח, ומובא ב"בני יששכר", שהאור הגנוז שעליו נאמר "וַיָּאֵר אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב", הוא האור שגנוז הקב"ה לצדיקים, והיכן גנוז? גנוז בתורה, בפנימיות התורה, בזוהר הקדוש, ובספרי החסידות. אור זה מאיר בחנוכה גם ע"י לימוד התורה וצריך לזכור שכל עניין היוונים היה להשכיחם תורתם ולהעבירם מחוקי רצונם, והעיקר מתורה שבעל פה. לכן בחודש הזה מרבים בתורה ותפילה ומעשים טובים.

ידוע שרבי נחום מטשרנוביל זיע"א ישן בראש חודש כסלו, ואמר שעכשיו ראה בשמיים מחזות של יום הכיפורים, ושל סליחת עונות. וכפי שאנו יודעים מרבינו איך שמביא ליקוטי מהר"ן שסיום הסליחה והמחילה של יום הכיפורים היא בחנוכה המזבח שהייתה בזאת חנוכה, וידוע מהבעל שם טוב שגילה כיצד יש יד פשוטה בשמיים לקבל השבים. יש אומרים עד יום הכיפורים, ויש אומרים עד כ"ה בכסלו. ולכן אמרו "תִּשָּׁב אֲנֹשׁ עַד דְּקָא" (תהילים צ, ג). "דקא" בגימטריה כ"ה. ויש אומרים עד זאת חנוכה, שהוא סיום הימים הנוראים בשלמות.

♦ ♦ ♦

לב לדעת

איך הולכים עם תורה בליקוטי מוהר"ן? הר"ר שלום כהן שליט"א

ליקוטי מוהר"ן הוא ספר מלא וגדוש בקבלה, הכל כאן סודות נעלמים ואני לא מצליח להבין דבר וחצי דבר

אם התשובה היא: 'לא', ממילא יש כאן שאלה וכנראה שיש סיבה טובה מאוד למה רבינו כתב דווקא כפי שכתב. זה לא אומר שאני צריך מיד להבין את הסיבה, אבל כן להבין שיש כאן שאלה ולזכור שיש משהו שאני רוצה להבין.

לכן יש מעלה גדולה לתקופה הראשונה של תחילת ההליכה עם התורה, כי אח"כ כבר מתרגלים ללשון וקשה לשים לב לנקודות המיוחדות והייחודיות של התורה. כפי שבתפילת שמו"ע, היות ומתפללים אותה בכל יום, כבר קשה לשים לב ללשוניות המיוחדים ולענין בהם.

ננסה לתת דוגמא מהתורה הזמנית. רבינו אומר באות ב': וַיִּרְחֶמֶן כְּנָה הוּא רַק מִלֶּשָׁה רַבָּנוּ, כִּי הוּא הָיָה מִנְהִיג יִשְׂרָאֵל, וְהוּא יְהִיָּה הַמְּנַהֵיג לְעֵתִיד כִּי מִה שֶׁהָיָה הוּא שִׁיחָה..."

כל אחד שלומד את השורה הזו, מיד עולה בלבו השאלה הבאה, אותה רצה רבינו שנשאל: רגע, מה איתנו? מה עם הדור שלנו, אין מנהיג? אך מיד כולם יתראו שרבינו הוא בחי' משה, וכפי שכל חמשת יחיד הדורות הם בחי' משה.

אולם לפי הדרך אותה ציינו מקודם, כדאי לנו לראות איך אנחנו היינו מתנסחים, לכאורה היינו כותבים כך: "ורחמן כזה הוא רק משה וכל הצדיקים שהם בבחי' משה..."

אולם רבינו לא כותב כך. מדוע?

שוב, לא חייבים לענות מיד, רק שכדאי צריך לשים לב, להתבונן, להמתין ובעיקר להבין שיש כאן עמקות וכוונה מיוחדת.

כמובן שזאת נקודה אחד מאלף. ככל שלא נסתפק בתשובות שטחיות אלא נסכים לעצמינו לשאול ולתמוה, כך בעז"ה נקבל גם תירוצים [ויהיה נעשה שו"ת] ויפתחו לנו שערי התורה, אכ"ר.

במהלך הלימוד בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן, ישנם כל מיני מחשבות שיכולות למנוע מאיתנו לעיין בתורתו הנפלאה של רבינו, ננסה לעמוד על כמה מהם:

א. אמונת צדיקים: רבינו בוודאי יודע מה שהוא כותב, ומי אני שאקשה על לשונו הקדושה? התוצאה מהתפיסה הזו: מסתפקים אך ורק בהבנת הרעיון, ותוך כדי כך מאבדים את נשמת התורה שגנוזה דייקא מתחת התמיהות והקושיות שמתעוררות בין השורות והמילים, וזאת במכוון תחילה, כדי שנבין שיש מה לחתור ולגלות עומק לפנינו מעומק.

ב. סודות נעלמים: כאשר לומדים את לשון התורה, אזי לכל אחד ואחד ישנם מילים ורעיונות שנראים מעט מוזרים ותמוהים ולכן יש נטייה ספונטנית לומר "ליקוטי מוהר"ן הוא ספר מלא וגדוש בקבלה, הכל כאן סודות נעלמים ואין להבין בהם דבר וחצי דבר"

ג. לשון מליצית: ישנם גם כאלו הנוטים לחשוב שרבינו היה בעל לשון מליצית וכתב לשון יפה ולא שגרתית. ובכך מתרצים באופן לא נכון את התמיהות שיש להם על לשונותיו התמימים שלעיתים גם נראים כפולים ומכופלים.

הפירכא לכל אלו הטענות היא פשוטה וברורה: רבינו הק' אמר בצורה שאינה משתמעת לשני פנים כי רצונו היה שנקשה על התורה שלו, נעיין בה ונתרץ. וכן ניתן לדקדק בלשונו כמו במקרא. ולכאורה מי שצריכים לדרוש להקשות ולדקדק זה אנחנו, תלמידיו והוגי תורתו, על אף שכלנו הדל. כי רבינו כיוון אלינו וציפה וביקש שנעיין בספרו.

ולכן הדרך הנכונה ללמוד העיון היא: לקרוא במתינות את התורה, לשים לב לניסוח של המילים, ובכל פעם מחדש לשאול: רגע, אם אני הייתי כותב את מה שהבנתי כאן, האם גם כך הייתי כותב, או אולי אחרת?

נוסעים לאומן?

החבילות
המשתלמות
חוזרות
ובגדול!

פותחים את
עונת הנסיעות לחורף
עם נתיבים טורס

יציאות מידי שבוע

הזמינו עכשיו!

מוקד הזמנות:

02-6338444

www.ntours.net | info@ntours.net

סניף ראשי - ירושלים: עבודת ישראל 1

מיטות לכל העולם | קברי צדיקים באירופה | קבוצות מאורגנות | נסיעות פנים | לינה וארוחות | שירות ומקצועיות

שאי סביב עינייך וראי
כולם נקבצו באו לך

בהתרגשות עצומה אנו שמחים לבשר
למאות חברי חבורות 'אנדלך'

ברחבי הארץ
על

מעמד

סעודת הילולא מפוארת
לכבודו של

רבי נתן מברסלב זי"א

שתתקיים אי"ה ברוב עם
ביום שלישי

מוצאי עשרה בטבת
בעיה"ק ירושלים

פרטים נוספים

בקו אנדלך 02.313.7556 שלוחה 28.

פרויקט המבחנים בשיחות הר"ן

בסיעתא דשמיא נרשמת תנופה אדירה במבחנים על שיחות הר"ן. במיזם המיוחד שפועל כבר למעלה משנה, זוכים הבחורים להיבחן דרך עמדת "נדרים פלוס" בכל שבוע על מספר שיחות משיחות הר"ן, ובמקביל מקבלים גם מתן שכרה בצידה, כאשר בחודשים האחרונים המלגה גדלה באופן ניכר (כפי שכבר פורסם בעלון במשך חודשי הקיץ אשתקד). בס"ד בשבועות הקרובים נוכה לעשות סיום כל על הספר הקדוש שיחות הר"ן במסגרת המבחנים.

טיסת "אגדלך" לאומן

לאחר תכנון מוקדם והכנה רבה, שמחים לבשר כי בס"ד לקראת שב"ק פרשת וישלח, יוצאת קבוצה גדולה ומגובשת לציון הקדוש של רבנו ז"ל. הנסיעה מאורגנת על הצד הטוב ביותר, עם כל הפרטים הנצרכים לטיסה, סעודות שבת, שינה ונסיעות פנים. הנסיעה המיוחדת וההיסטורית מתקיימת בליווי משפיעי הארגון שידריכו וילוו את המסע המיוחד והמרום. לפרטים נוספים חייגו לקו "אגדלך" שלוחה 56.

כנס הערכה לבחורים הישיבות - מארגני החבורות

בחסידי השם, בימים שלאחר חג הסוכות התקיים יום עיון חוויתי ומהנה לבחורים החשובים, מארגני החבורות בישיבות הקדושות בכל רחבי הארץ. תחילה נסעו בצוותא חזא לקברי צדיקים בצפון, שם העתירו בתפילה לקראת "הזמן" החדש, לסייעתא דשמיא בתורה ובעבודת ה' וכמובן הצלחת החבורות. לאחר מכן המשיכו לציון הרשב"י במירון שם האזינו לדברי חיזוק מאת הרה"ח ר' יוסף נחמן לוי שליט"א מרבני הארגון. לקראת סיום נערכה סעודה מפוארת למשתתפי המסע, בקברו של רבי יוסי הגלילי השוכן במרומי מושב דלתון. הבחורים יצאו עם תחושת שליחות וסיפוק רב מהמעמד. בנוסף, קיבלו מאת הארגון - שי יוקרתי ומקורי, כהוקרה על כל השתדלותם במשך השנה למען הצלחת החבורה שבניהולם.

התרחבות בחבורות הבחורים של אגדלך

בסייעתא דשמיא, מלבד החבורות המיוחדות הפועלות ע"פ בקשת ויוזמת בחורים רבים מהישיבות הקדושות, נפתחו בחודש האחרון גם חבורות לכלל בחורי הישיבות בערים ירושלים, ביתר עילית ובני ברק. בחורים המעוניינים להצטרף לחבורות ולקבל טעם חדש ופנימי בעבודת ה' - מוזמנים ליצור קשר עם ראש מערך החבורות לבחורים הר"ר יוסף חיים אבאי, בטלפון 053.313.5370.

חידושים מיוחדים בקו "אגדלך"

לרגל התחלת לימוד תורה ז' תנינא - 'כי מרחמם ינהגם', בספר הקדוש ליקטי מוהר"ן - נפתחה שלוחה מיוחדת ומבוקשת, עם כל שיעורי התורה הזמנית. השיעורים המרתקים מתחדשים כל הזמן. כל מה שנשאר - לתפוס שעה של קורח רוח בין סדרי הכולל, להתיישב ליד ספר ליקוטי מוהר"ן, במקביל - לחייג לקו אגדלך, שלוחה 27 ומכאן ואילך להזרים דיבורי דעת מתוקים ונעימים הישר לתוך הלב.

ראיון מרגש, ייחודי מפעם ומעורר השתאות, על מסכת חייו של החסיד הנללב הרה"ח ר' פסח שפירא זצ"ל מחסידי ברסלב המופלאים בעיר בני ברק, שנשתלק לבית עולמו בחודש האחרון.

בראיון הייחודי נחשף גם הקשר המעניין של המנוח זצ"ל לארגון אגדלך. לראיון המלא הקישו - 2132 מהתפריט הראשי.

לרגל יום השנה הראשון להסתלקותו של החסיד הנודע והבלתי נשכח הרה"ח ר' שמעון שפירא זצ"ל, נערך ראיון מרתק עם משמשו ומקורבו הרב יוסף דרוויש הי"ו. בראיון המיוחד נשמעים סיפורים מרתקים על דמותו הטמירה של ר' שמעון זצ"ל המסופרים בחן גדול מכלי ראשון. הקישו 2132 בתפריט הראשי.

"כְּשֶׁנִּתְּנִים צִדְקָה לְהַצְדִּיק, הֲלֹא יֵשׁ לָזֶה הָאִישׁ אֵיזָה שְׂכִינָה לְהַצְדִּיק,

וְהַצְדִּיק נֹתֵן לוֹ לָגֶדֶד זֶה אֱלֹפִי אֱלֹפִים וְרִבּוֹא רִבְבוֹת פְּעָמִים יוֹתֵר!" (מכתבי שמואל, ו)

קוראי עלון 'בחביבותא' לוקחים לעצמם את זכות הפצת דעתו של רבי נחמן ברסלב לרבבות אברכים ובחורים מכל רחבי הארץ

ניתן לתרום בטל' 0454-714-052 | בנדרים פלוס < קופת אגדלך | העברה בנקאית: בנק מרכנתיל, סניף 725, חשבון 0104936756, ע"ש אגדלך ברסלב התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46

הר"ר ישראל נחמן לוי הי"ו
לרגל לידת בתו
שיזכה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים

הרה"ח שמעון מנשה רביע שליט"א מרבני הארגון
לרגל שמחת הולדת נכדתו בת לחתנו הר"ר אליהו כהן הי"ו
שיזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים

הר"ר יוסף חיים אבאי הי"ו
להצלחה בכל העניינים

הר"ר ישי מטלון שליט"א
לרגל שמחת נישואי בתו
יהי רצון שיזכו להקים בית נאמן בישראל

הר"ר אליהו ועקנין שליט"א
לרגל לידת בתו
שיזכה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים

להצלחת הילד יוסף דוד בן אלישבע שושנה
בתורה ויראת שמים

זכות רביה"ק תעמוד להם ולזרעם ויתמלאו כל משאלות לבם לטובה ברוחניות ובגשמיות ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח אמן.

הודעות ועידכונים • שיעורים
חיזוקים קצרים • יעוץ טלפוני מגדולי הרבנים
• שלוחת החבורות

קו 'אגדלך'

02-313-75-56

